

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 5776

гр. София, 12.02.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение състав, в
закрито заседание на 12.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

като разгледа дело номер **1740** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Й. Л., гражданин на Република Г., чрез адв. С. С. от САК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № ГРАМ-2098711/26.01.2026 г., издадена от мл. автоконтрольор при РУ – Б., ОДМВР – М., с която на Й. Л. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година. Жалбоподателят претендира да бъде спряно предварителното изпълнение на заповедта.

Искането за спиране е допустимо, като по същество е неоснователно.

Съгласно чл. 172, ал. 6 ЗДвП подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка. Нормата на чл. 166, ал. 4 АПК съдържа възможност допуснатото предварително изпълнение на административен акт, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, да бъде спряно от съда по искане на оспорващия при условията на ал. 2, т.е. когато то би му причинило значителна или трудно поправима вреда.

С процесната заповед по отношение на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП, поради това, че същият е управлявал МПС, след като е бил лишен от това право по административен ред с НП № 26-4506-000006/25.01.2026 г., издадено за нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП.

Безспорно, изпълнението на невлязъл в сила индивидуален административен акт, независимо дали е по силата на закона или по разпореждане на компетентния административен орган, винаги

въздейства негативно върху правната сфера на адресата. Това негативно въздействие и евентуални вреди и затруднения подлежат на доказване във всеки конкретен случай. От тук следва, че оспорващият е този, който следва да посочи конкретните вреди, които незабавното изпълнение на акта би могло да му причини, като посочи вида и размера им. Следва да се подчертае, че тези вреди трябва да са последица от предварителното изпълнение, а не от самия административен акт. В случая не е обосновано наличието на вреди, които биха възникнали от предварителното изпълнение на заповедта.

Във връзка със заявените твърдения в жалбата следва да се посочи, че не съществува законова норма, налагаща преценката за вероятната основателност на жалбата да служи като основание за спиране на допуснатото предварително изпълнение. Основателността на жалбата е предмет на главния спор и в рамките на настоящото производство съдът не може да извършва контрол, нито да черпи аргументи от нея, извън тези, обосноваващи искането за спиране на допуснатото предварително изпълнение.

На следващо място, видно от самата заповед, същата е постановена по отношение на жалбоподателя в качеството му на водач и след като същият твърди, че не е собственик на посоченото МПС, то предварителното изпълнение на заповедта не би могло да го засегне неблагоприятно, а на още по-силно основание – да му причини значими или труднопоправими вреди. Тези вреди биха могли да настъпят евентуално за собственика на МПС.

В обобщение, не се доказват предпоставките за спиране на допуснатото по закон предварително изпълнение на заповедта, поради което искането следва да бъде отхвърлено.

Водим от горното и на основание чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от АПК, вр. чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, Административен съд -София- град, 13-ти състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на Й. Л., гражданин на Република Г., чрез адв. С. С. от САК, за спиране на предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2098711/26.01.2026 г., издадена от мл. автоконтрольор при РУ – Б., ОДМВР – М..

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба в 7-дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд.

Делото да се докладва за насрочване в открито съдебно заседание след влизане в сила на настоящото определение.

СЪДИЯ: